

ምዕራፍ 17

መንፈሴ ደከመ፤ ዘመኔ አለቀ፤ መቃብርም ተዘጋጅቶልኛል።

2 ፤ አላጋጮች በእኔ ዘንድ አሉ፤ ዓይኔም በማስቆጣታቸው አደረች።

3 ፤ አሁንም አንተ መያዣ ሆነህ ተዋሰኝ፤ ከእኔ ጋር አጋና የሚመታ ማን ነው?

4 ፤ ልባቸውም እንዳያስተውል ከልከለኸዋል፤ ስለዚህ ከፍ ከፍ አታደርጋቸውም።

5 ፤ ለብዝበዛ ባልንጀሮቹን አሳልፎ የሚሰጥ ሰው፤ የልጆቹ ዓይን ይጨልማል።

6 ፤ ለሕዝብም ምሳሌ አደረገኝ፤ በፊቱ ላይ ጸቅ እንደሚሉበት ሰው ሆንሁ።

7 ፤ ዓይኔም ከጎዘን የተነሣ ፈዘዘች፤ ብልቶቼም ሁሉ እንደ ጥላ ሆኑ።

8 ፤ ቅኖች ሰዎች በዚህ ነገር ይደነቃሉ፤ ንጹሕም በዝንጉው ላይ ይበሳጫል።

9 ፤ ጸድቅ ግን መንገዱን ያጠነክራል፤ እጁም ንጹሕ የሆነ ሰው ኃይልን እየጨመረ ይሄዳል።

10 ፤ ነገር ግን እናንተ ሁሉ ተመልሳችሁ ወደ እኔ ኑ፤ በእናንተም ዘንድ ብልሃተኛ አላገኝም።

11 ፤ ዕድሜዬ አለፈች፤ አሳቤና የልቤ መሣርያ ተቆረጠ።

12 ፤ ሌሊቱን ወደ ቀን ይለውጣሉ፤ ብርሃኑም ወደ ጨለማ የቀረበ ይመስላቸዋል።

13 ፤ ተስፋ ባደርግ ሲኦል ቤቴ ናት፤ ምንጣፌንም በጨለማ ዘርግቻለሁ።

14 ፤ መበስበስን። አንተ አባቴ ነህ፤ ትልንም። አንቺ እናቴ እኅቴም ነሽ ብያለሁ።

15 ፤ እንግዲህ ተስፋዬ ወዴት ነው? ተስፋዬንስ የሚያይ ማን ነው?

16 ፤ አብረን በመሬት ውስጥ ስናርፍ፤ ወደ ሲኦል ይወርዳል።